

РЕШЕНИЕ

№ 42271

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Биляна Икономова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **11008** по описа за **2025** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Директора на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място], чрез юрк. Д. Д., срещу Решение № 2316 от 25.06.2025 г., постановено по НАХД № 20241110215907 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 97-ми състав, с което отменено Наказателно постановление /НП/ № 000481/11.09.2024 г., издадено от Директор на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на В. Х. Х. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лева на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Според касатора, по делото безспорно са установени нарушенията и неговият извършител чиято отговорност е била законосъобразно ангажирана. Счита, че непосочването на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП в АУАН и в НП не засяга защитата на наказаното лице. Твърди се, че в НП е посочена изрично нарушената норма – незаплатена пътна такса по чл.10, ал.1 и ал.2 от ЗП, като нарушенията е описано и словесно. Релевират се и доводи, че неправилно е прието от въззивния съд, че авторството на деянието не е доказано. По същество се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не изпраща представител

Ответникът – В. Х. Х., в съдебно заседание не се явява и не се представлява. По делото е постъпил отговор на касационната жалба на 19.08.2025 г. от ответника, чрез адв. В. Д., в който се оспорва касационната жалба и се моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендират се разноски, за които се прилагат доказателства.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

На 12.03.2024 г., в 11:24 ч. товарен автомобил марка и модел „МАН ТГХ

26.510 6X2 4 БЛС“ с рег. [рег.номер на МПС], с технически допустима максимална маса 26 000 кг., брой оси 3, екологична категория Евро 6, собственост на „ВАНИЗ“ ЕООД, се движил по път А-6 км. 60+705, като за него не била заплатена пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Пътят бил включен в обхвата на платената пътна мрежа, за който се събира такса за изминато разстояние - тол такса. На 10.04.2024 г., в 21:50 часа, при извършена проверка на граничния контролно-пропускателен пункт „Д. мост-Р.“ на товарния автомобил е констатирано извършено на 12.03.2024 г. нарушение, изразяващо се в незаплащане на пътна такса за придвижване по платената пътна мрежа.

Съставен бил АУАН № 000481/12.03.2024 г. АУАН бил предявен и връчен на Х., който го подписал, отразявайки, че има възражения.

Въз основа на съставения АУАН било издадено атакуваното Наказателно постановление /НП/ № 000481/11.09.2024 г., издадено от Директор на Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на В. Х. Х. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лева на основание чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

За да отмени оспорваното наказателно постановление, СРС е счел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, достатъчно ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства въззивният съд е приел обаче, че не се доказва В. Х. Х. да е бил водач на процесното ППС към момента на извършване на нарушението, съответно да е осъществил нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Посочил е, че не може да се направи категоричен извод относно авторството на вмененото му административно нарушение. Отделно от това, имуществена санкция в размер на 1800 лева се явява в остро противоречие и с принципа за пропорционалност, регламентиран в чл. 5 от ДЕС.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Въззивният съд е извършил цялостен анализ на събраните по делото доказателства и в съответствие със съдържанието на НП в контекста на разпоредбите на ЗАНН е формирал законосъобразен извод за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при съставянето на АУАН и при издаването на

наказателното постановление.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3а ЗДвП. водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на ППС, се наказва с глоба в размер 1800 лева. Тол таксата се заплаща от собственика или ползвателя на ППС за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3, 5 тона, извън тези по чл. 10а, ал. 9, като заплащането дава право на ППС, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки (чл. 10б, ал. 3 ЗП).

Разпоредбата на чл. 139, ал. 5 ЗДвП. определя, че движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 ЗП. По силата на чл. 139, ал. 7 ЗДвП. водачът на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 ЗП е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. От своя страна чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП сочи, че за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории ППС и такси на база време и на база изминато разстояние, като такса за изминато разстояние - тол такса за ППС по чл. 10б, ал. 3; заплащането на ТОЛ таксата дава право на едно ППС да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък.

Настоящият касационен състав намира още, че наказващият орган, чиято е доказателствената тежест, не е ангажирал категорични доказателства, че именно ответникът по касация В. Х. Х. е управлявал ППС на инкриминираната дата. Липсват доказателства, че на тази инкриминирана дата и на това място товарният автомобил е бил управляван от Х.. В обобщение на изложеното, настоящият състав приема, че не е следвало да бъде ангажирана отговорността на ответника по касация Х. съгласно разпоредбата на чл. 179, ал. 3а ЗДвП., поради което и правилно атакуваното НП е било отменено от СРС.

При това положение, обоснован е изводът на СРС за незаконосъобразност на акта, тъй като не е доказано безспорно обстоятелството, че на 12.03.2024 г., в 11:24 ч. часа Х. е притежавал качеството „водач“ по смисъла на §6, т.25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. Недоказани остават елементите на описаното в НП административно нарушение.

В допълнение, настоящият съдебен състав счита, че в случая е следвало да се пристъпи към ангажиране административнонаказателната отговорност на отговорното лице, едва след уведомяване от страна на доставчика на електронна услуга за събиране на пътни такси на

собственика и ползвател на ППС относно отстраняване на техническата нередовност в бордовото устройство и при проявено бездействие от ползвателя на услугата. В случая не се установява, нито се твърди това уведомяване да е било предприето и да е предложена възможност за отстраняване на нередовността, преди да се образува административнонаказателно производство. По изложените доводи настоящият касационен състав намира, че СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание. При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН във вр. с чл. 143, ал. 3 АПК, на ответника по касация се дължат разноски за адвокатско възнаграждение за касационното производство, в размер на 600 лева, съгласно представения договор за правна защита. По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, I касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2316 от 25.06.2025 г., постановено по НАХД № 20241110215907 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 97-ми състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на В. Х. Х. разноски в настоящото производство в размер на 600 (шестстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.